

Struktura přednášky

- Vymezení pojmů sklo, přírodní sklo, klasifikace skel s.l. atd.
- Makroskopické a mikroskopické vlastnosti
- Fyzikální a chemické vlastnosti přírodních skel
- Stáří, stabilita a rozpad skel...
- Vznik přírodních skel
- Přírodní skla
 - vulkanická skla
 - kyselá skla
 - bazická skla
 - pseudotachylity
 - fulgurity
- Využití přírodních skel

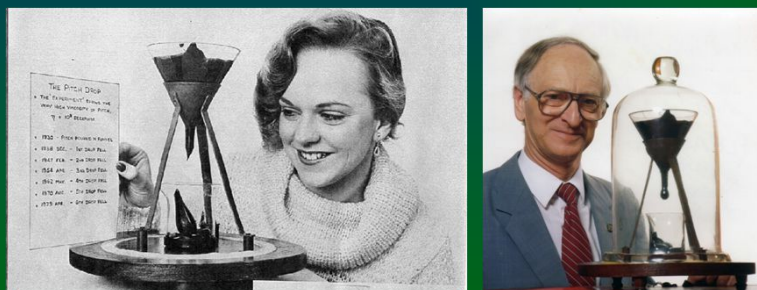

Přírodní skla – definice

Definice skla

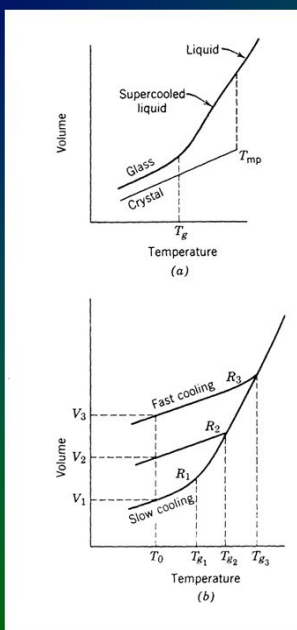
- Pevná amorfní látka bez pravidelného uspořádání stavebních částic na vzdálenost větší než je několikanásobný rozměr elementárních stavebních jednotek (Bouška a kol. 1987, pozn. – jednotky nanometrů)
- přechlazená kapalina, která vlivem vysoké viskozity nemůže krystalizovat
- někteří autoři začleňují mezi skla všechny pevné amorfní látky bez ohledu na původ a složení
- opticky izotropní

Pevná látka x kapalina → konvenční hranice - viskozita 10^{12} Pa.s (N.s.m⁻²)

- experiment s asfaltem (10^{11} x viskóznější než voda - 10^3 Pa.s) – počátek 1930, dnes se čeká na 10. kapku !!

Tavenina vs. pevná látka

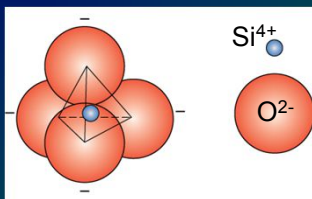
Obr. a: Závislost měrného objemu na teplotě pro krystalickou látku a sklo

Krystalické látky mají na rozdíl od skel relativně výrazně určenou teplotu tání a některé další vlastnosti se v oblasti tání mění skokem. Při vzniku skel nedochází ke zlomu křivky, ale objem se plynule snižuje i pod teplotu tání, kdy se tavenina začíná chovat jako přechlazená kapalina – ta je v metastabilní rovnováze a její objem a fluidita se dále plynule snižují až do okamžiku přechodu do pevného stavu – viskozita přesáhne 10^{12} Pa.s .

Čím méně pohyblivé jsou stavební prvky v tavenině, tím je větší zpoždění ustálení rovnováhy při snižující se teplotě, proto mají tendenci tvořit skla spíše taveniny s vyšším obsahem SiO_2 , čili primárně větší polymeraci tetraedrů SiO_4 a tím ztížené možnosti migrace komponent.

Obr. b: Tvorba skla s rychlostmi chlazení $R_1 < R_2 < R_3$ (T_g – glass transition temperature)

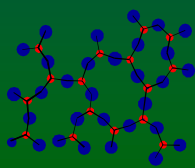
Struktura skla vs. struktura krystalické látky

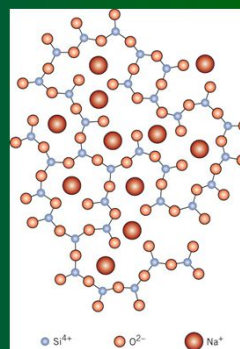
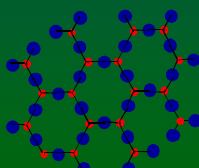
Tetraedry SiO_4 – vzájemně ale nepravidelně propojované rohy
Úhel Si—O—Si se u SiO_2 bohatých skel pohybuje mezi 120-180 °

„křemenné“ sklo – složení ideálně 100% SiO_2

sklo

křemen

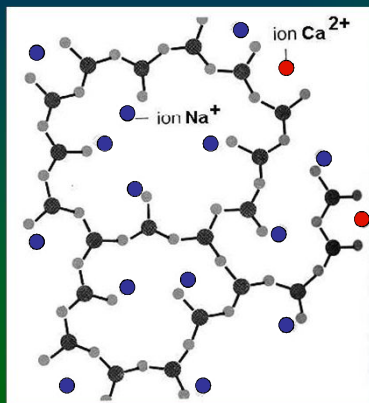
Příklad běžného sodnokřemičitého skla. Ionty Na^+ obsazují různé velké „dutiny“ mezi nepravidelnými řetězci SiO_4 tetraedrů, tzn. mají různou koordinaci.

Co je sklo?

Sítotvorné kationy – tvoří samotnou „kostru“ – síť – u přírodních skel nejčastěji Si (výr. méně Ti, B, P, Al)

Modifikátory – síť modifikují – mění: příklad viz obrázek:

Při dostatečném množství modifikátoru může dojít až k izolacím tetraedrů SiO_4 a umožnění rekrytalizace skla (např. při dosažení složení $2\text{Na}_2\text{O} \cdot \text{SiO}_2$)

Modifikace skla – nižší
teplota tavení, nižší
viskozita,...

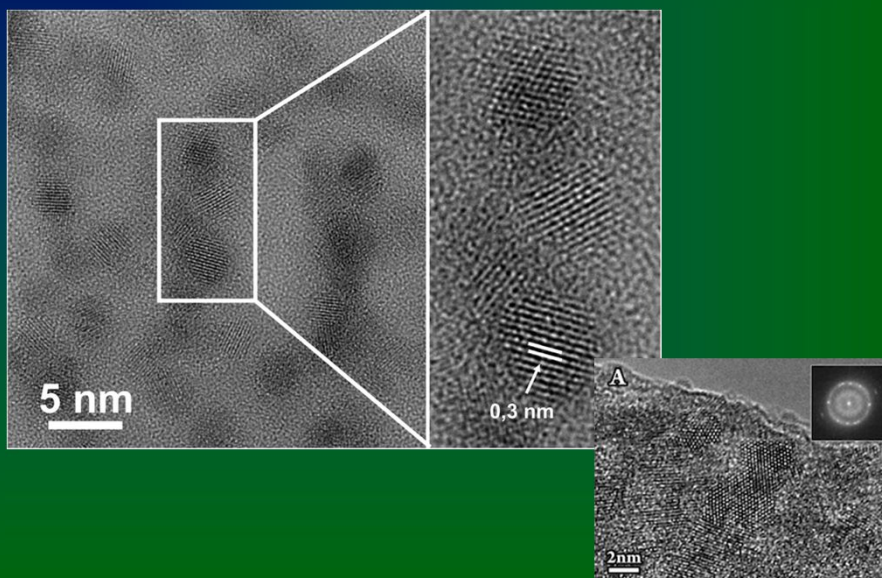
(Na, Ca, Mg, K, Al)

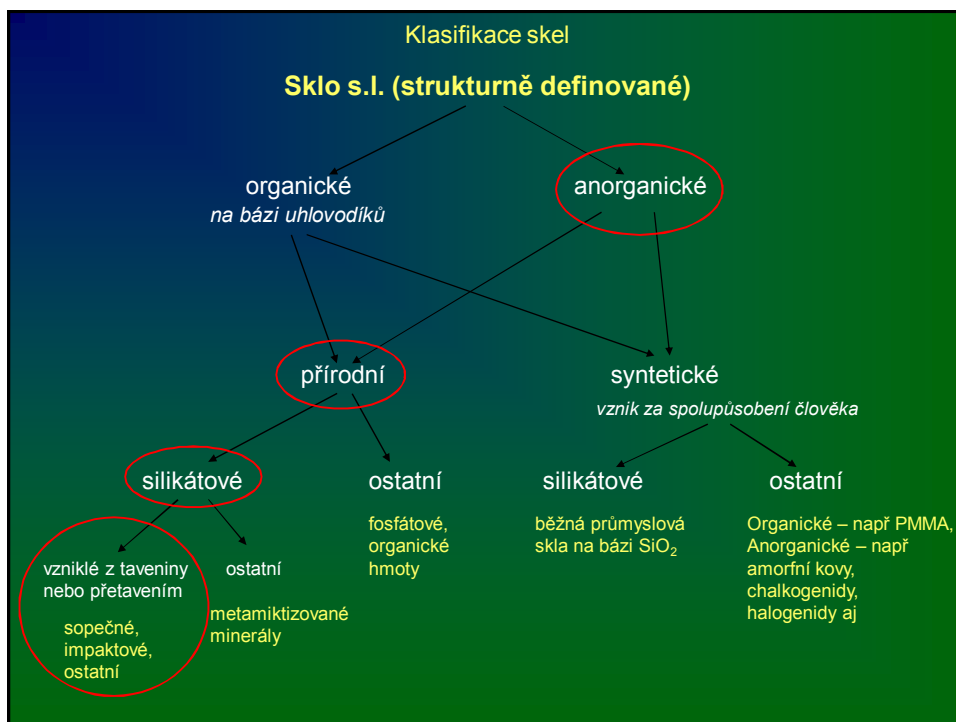
podporují tvorbu síťové struktury
tvoří skelnou strukturu nebo
substitučně nahrazují atomy Si

- nízká teplotní roztažnost,
chemická odolnost, nižší
viskozita ve srovnání s čistým
 SiO_2 (B, Al, Be, Ti)

Rekrytalizace skla

Transmisní elektronová mikroskopie

Vznik přírodních skel

- utužením z taveniny – nejběžnější – utužení magmatu nebo jinak vzniklé taveniny za vhodných podmínek
- šokovou vlnou (názem) – zesklnění krystalických látek (v řádech desítek GPa)
- stříhovým napětím v kombinaci s tlakem – vznik amorfní vrstvy
- jaderným zářením – destrukce mřížky a vznik amorfní látky – metamiktiní minerály.

Polymiktiní impaktová brekcie z impaktové struktury Rubeilos de la Cérda, Španělsko

Vulkanická skla

Vulkanická skla

Obecná charakteristika

- Stavby
- megaskopické – tělesa, tvary, výchozy
 - makroskopické – barva, lesk, odlučnost, tvrdost, struktura
 - mikroskopické – mikrostruktury

Voda a plynné látky v přírodních sklech

Hydratace, přeměny a destrukce vulkanických skel

Klasifikace, příklady, výskyty vulkanických skel

Vulkanická skla – obecná charakteristika

- jde o přírodní skla, jejichž vznik je spojen s utuhnutím z magmatu, nejčastěji při vulkanické činnosti. Vznikají jak z bazických, tak intermediálních i kyselých magmat, nicméně složení taveniny zásadně ovlivňuje charakter skla, tvary těles, tvořených vulkanickým sklem i způsob jeho alterace a zániku.
- Vulkanické sklo vzniká utuhnutím magmatu takovou rychlostí, že z taveniny nevzniknou krystaly, jednotlivé atomy nemají dostatek času k tomu, aby vytvořily pravidelně uspořádanou strukturu na delší vzdálenost. Nelze v případě skla hovořit o pravidelně uspořádané struktuře.
- Vznik vulkanických skel, resp. rychlé utuhnutí je spojeno s velkým teplotním kontrastem mezi magmatem a prostředím, do něhož magma intruduje, nebo se vylévá (výlevy do moře, na zvodnělé prostředí, intruze do „studené“ hostitelské horniny, apod.) Teplota solidu se například u kyselých obsidiánů odhaduje na 800-920 °C (např. Carmichael 1977), 550 °C (London et al. 1989). U bazických obsidiánů (tachylitů) je teplota solidu vyšší a dosahuje v závislosti na složení hodnot kolem 950 – 1100°C (Shackley a Dillian neubl.)

Vulkanická skla – formy výskytu

- tvary a typy těles tvořených vulkanickým sklem jsou odrazem utuhnutí magmatu na povrchu nebo v přípovrchové části zemské kůry, při výlevu na mořském dně, při průletu atmosférou atd.
- jsou součástí nebo tvoří vulkanické příkrovy
- tvoří nejčastěji okrajové partie různých typů vulkanických kup, kuželů, silů, lakolitů, žil apod.
- jsou součástí vulkanoklastik ve formě „matrix“ pořípadě ve formě klastů různých velikostí nebo vulkanických bomb, lapilli či popela, ignimbritů atd.
- tvoří matrix mnoha vulkanických hornin, vzácně inkluze ve vyrostlících

Proud lávy typu a-a na již utuhlém proudě typu pahoehoe, Kilauea, Havajské ostrovy (volcanoes.usgs.gov)

Lávová kaskáda o výšce 25 m na okraji kráteru Aloi vulkánu Mauna Ulu, Havajské ostrovy (volcanoes.usgs.gov)

Vulkanická skla – formy výskytu

Proudy lávy typu pahoehoe, Kilauea, Havajské ostrovy (volcanoes.usgs.gov)

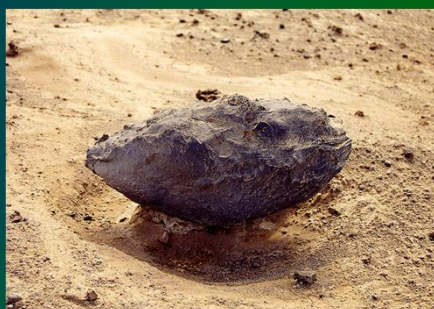
Čerstvě utuhlý proud bazaltoidní lávy ve formě polštářové lávy, Kilauea, Havajské ostrovy (volcanoes.usgs.gov)

Vulkanická skla – formy výskytu

- při vyvržení a následném průletu atmosférou dojde obvykle k rychlému utužení magmatu

Vulkanické provazcovité bomby z Kilauea, Havajské ostrovy, foto J.P. Lockwood

Vulkanická bomba z vulkánu Capelinhos, Azorské ostrovy, zdroj - Wikipedia

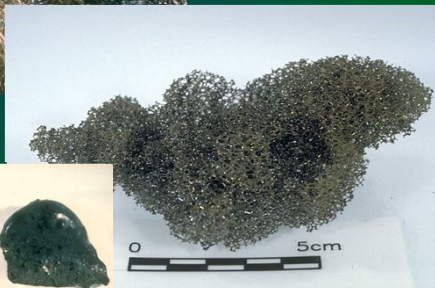

Lávové bomby z Mauna Kea, Havajské ostrovy, foto J.P. Lockwood

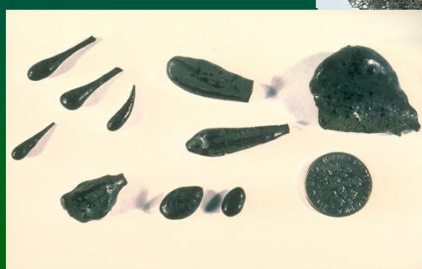
Vulkanická skla – formy výskytu

Tenká vlákna sopečného skla, někdy označovaná jako „Peléiny vlasy“ jsou tvořena výhradně sklem a mohou být až 2 metry dlouhá a jen 0,5 mm silná. Vznikají tak, že proud lávy vyvržený například z lávové fontány nebo lávové kaskády je proudem vzduchu „rozfouknut“ do formy takovýchto vláken, často jsou pak chumáče nesené i několik km od místa svého vzniku.

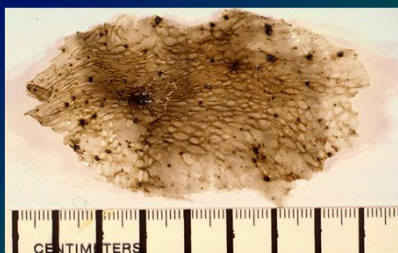

„reticulit“ je druh extrémně proplyněné pemzy, ve které došlo k perforaci stěn bublin, takže zůstala zachována jen jakási kostra, tvořená sklem. Někdy je tento typ pemzy označován jako „Limu“.

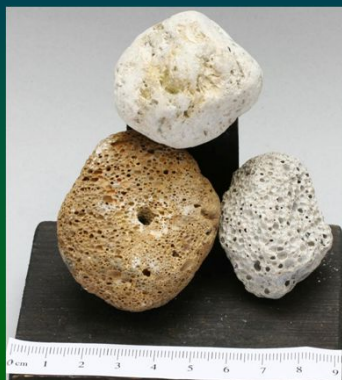

„Peléiny slzy“ vznikají při vyvrhování málo viskózní taveniny na lávových fontánách nebo gravitací na lávových kaskádách, tvoří je téměř výhradně sklo a mají formu kapek a slz. Vše z okolí Kilauea, Havajské ostrovy (volcano.usgs.gov)

Vulkanická skla – formy výskytu

Limu Pele – havajsky „Peléiny mořské řasy“, tvoří drobné, tenké plátky a lístky světle zbarveného až čírého bazaltového skla, které vznikají tak, že se láva typu „pahoehoe“ dostane do kontaktu s mořskou vodou.

Pemza je vyvřelá hornina, nejčastěji sopečné sklo, vysoce porézní textury. Její neobvyklá struktura vzniká současným prudkým poklesem okolní teploty a tlaku v okamžiku, kdy je hornina ze sopky vyvržena do vzduchu nebo do vody. Bubliny vulkanických plynů tak zůstanou uvězněny v hornině a tvoří podstatnou část objemu. Díky tomu je hornina lehká a často plave.

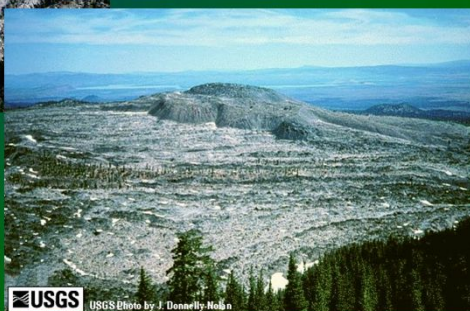
Vulkanická skla – formy výskytu

- v rámci intruze popř. výlevu obvykle nedochází k utužení celého objemu v jednom okamžiku, ale postupně od okrajů do centra, tzn. že skla najdeme nejčastěji na okrajích, v místech, kde bylo utužení nejrychlejší. Vulkanická tělesa tvořená pouze sklem jsou výjimečná.

obsidiánový příkrov Newberry Kaldera ve státě Oregon (USA). Stáří struktury cca 1300 let, plocha 2,5 km².

-Tvary a velikosti závisí i na složení taveniny. Málo viskózní magmata (bazaltová apod.) tvoří drobná tělesa, polohy, krusty, apod. Kyselá viskózní magmata (ryolitová) mohou naopak tvořit tělesa i desítky metrů mocná.

Vulkanická skla – formy výskytu

- v rámci vulkanických příkrovů mohou tvořit jen jejich partie, popřípadě může docházet ke střídání poloh skla s polohami víceméně krystalové horniny nebo polohami pyroklastik, popřípadě víceméně hydratovaného skla nebo palagonitu.

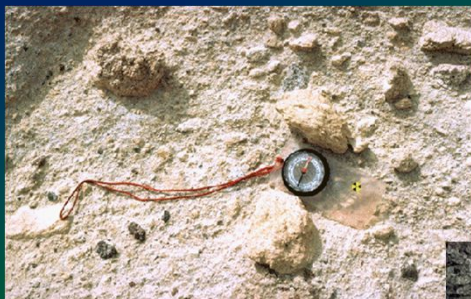
výchoz obsidiánu Kaletpe Deresi, Turecko.

Zprohýbané polohy obsidiánu a ignimbritů s litoklasty a sférolity, Newberry Kaldera, Oregon (USA). (geology.about.com)

Vulkanická skla – formy výskytu

- vulkanická skla často nejsou pouhým okem rozpoznatelná a bývají detekována až při pozorování optickým mikroskopem.

Nespečený ignimbrit, Real Grande, Argentina – složení – sopečné pumy (dacit), litoklasty, lapilli a popel.
Courtesy of Peter Francis.

Spečený ignimbrit, Aso, Japonsko – tvdrá, masivní sklovitá hornina, původní pumy a litoklasty přetaveny do sklovitých útvarů tmavé barvy známých pod označením Fiamme. *Courtesy of Peter Francis.*

Vulkanická skla – makroskopické vlastnosti a struktury

Vulkanická skla – makroskopické vlastnosti – barva, lesk

závisí na - chemickém složení skla (množství a charakter barvicích iontů, molekul, koloidů a kaliv)
 - přítomnosti (velikosti, množství a typu) mechanických inkluzí – mikrolitů, mikroxenolitů, sférolitů, bublin atd.
 - stupni a charakteru alterace, devitrifikace

Barva – je směsí těch barev ve viditelné části spektra, které nejsou sklem absorbovány
 - lze vyčlenit: - **iontová barviva** (součástí struktury skla), mohou být v jednom nebo více oxidačních stupních
 - **molekulární barviva** (nejsou přímo svázané se strukturou skla)
 - **koloidní barviva a kaliva** (heterogenní příměsi)

Vulkanická skla – makroskopické vlastnosti – barva

Iontová barviva

Kyselá skla – barvicí ionty nejč. v koordinaci oktaedrické – nižší barevná intenzita – skla jsou světlejší
 - relat. nízký obsah Fe – kationt Fe^{3+}

Bazická skla – barvicí ionty nejč. v koordinaci tetraedrické – vyšší barevná intenzita – skla jsou tmavší
 - vysoký obsah Fe – ve formě aniontu FeO_2^-

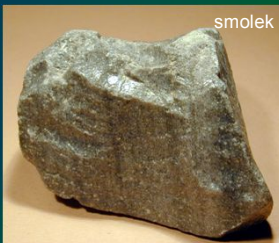
Molekulární barviva – barva skla prakticky nezávisí na svém složení, pouze na charakteru mol. barviv, nebo jejich kombinaci s iontovými barvivy. Př.: Purpurová – CdS. Modrá – S_2 , červená – Fe^{3+} , zelená – Fe^{2+}

Koloidní barviva a kaliva – vznikají při vyloučení heterogenních příměsí při chladnutí taveniny, mohou být pevné, plynné i kapalné - při velikosti do 3 nm se na vzhledu skla neprojeví, 5-60 nm – může podle typu dojít k zabarvení skla, 70-100 nm – zákal skla, 200-500 nm – opalescence, 1-3 μm ($10^5/1mm^3$) – mléčný zákal, nad 10 μm – neprůhledná skla.

Vulkanická skla – makroskopické vlastnosti – lesk

- V závislosti na stupni alterace a homogenitě mohou mít vulkanická skla lesk skelný, skla bohatá H_2O , například smolky, perlity mohou lesk mastný až smolný, se stupněm alterace a s množstvím nehomogenit (sférolity, bubliny apod.) je lesk matný nebo zcela chybí. Vzácně se může objevit lesk označovaný jako hedvábný, způsobený množstvím drobných heterogenit 0,0X mm rozměru (mikrolity, bublinky) fluidálně uspořádaných.

Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti

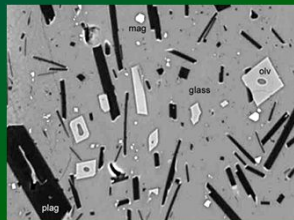
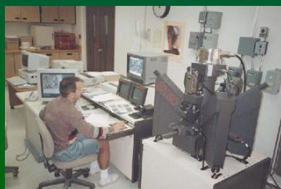
Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

- z makroskopického pohledu homogenní sklo vykazuje obvykle řadu charakteristických mikrostruktur pozorovatelných v optickém polarizačním mikroskopu a ještě lépe při pozorování v BSE při studiu na elektronové mikrosondě.

-K nejčastěji pozorovaným náleží

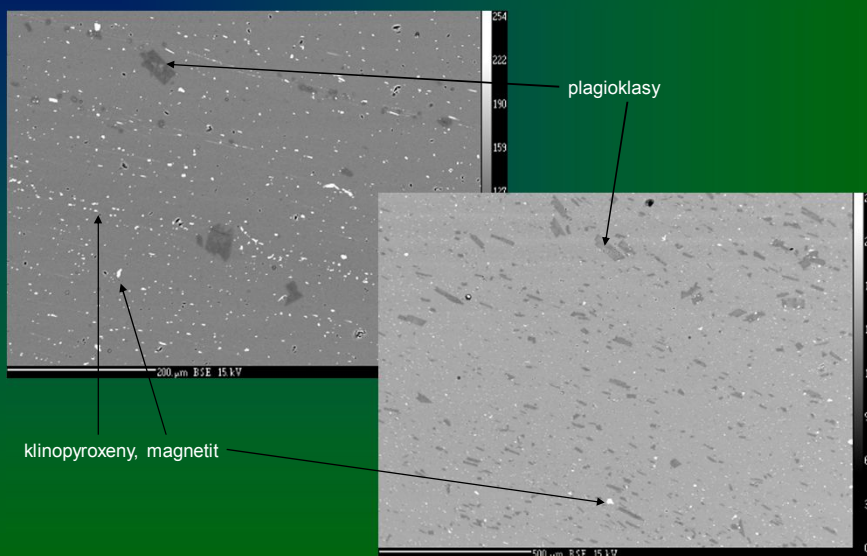

- fluidální stavba (zvýrazněná nehomogeností ve složení skla nebo usměrněním tabulkovitých a jehlicovitých mikrolitů)
- stupeň proplynění
- fenokrysty, relativně velké a méně hojné vyrostlice ve srovnání s mikrolity jejich složení, omezení, stupeň zaoblení, vývin kostrovitý, inkluze apod.
- mikrolity, relativně drobné, často velmi hojné krystalky v sklovité matrix, jejich složení, kvantita, usměrnění apod.
- sférolity – kulovité nebo oválné útvary, s radiálně paprscitou stavbou, složené z jednoho nebo více jehlicovitých krystalků, mohou být primární i sekundární
- vývoj perlitů, útvarů od velikosti 0,1 – 1 mm, podél jejichž okrajů dochází často k odlučnosti ve skle
- stupeň a charakter alterací

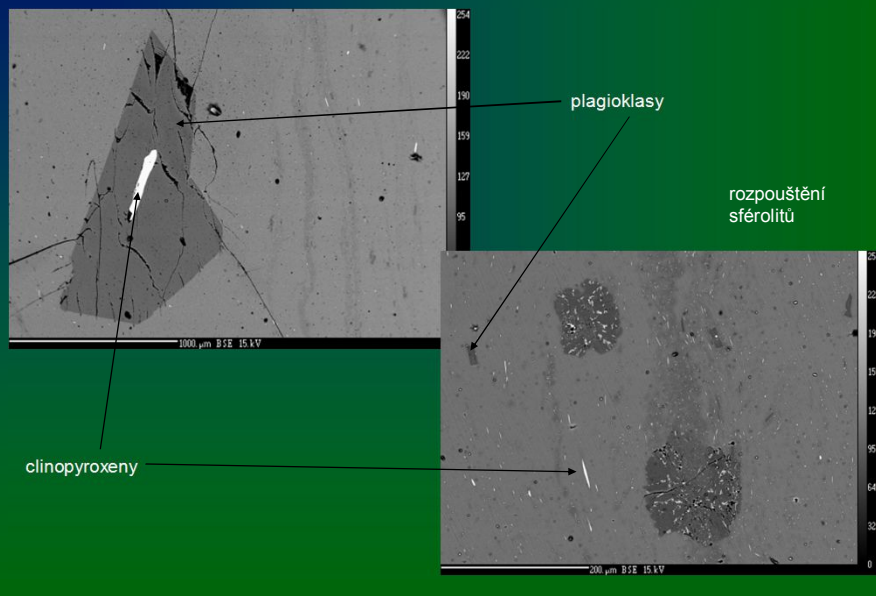
Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Fluidální stavba – je důsledkem pohybu taveniny, při níž dochází k usměrnění anizometrických fenokrystů či mikrolitů

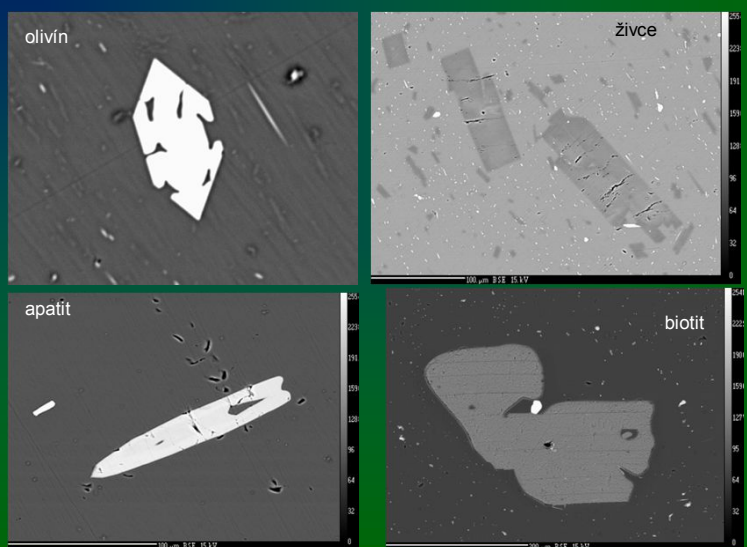
Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Fluidální stavba – tenké „šliry“, vzniklé buď primárně nehomogenitami v tavenině popřípadě rozpuštěním fenokrystů např. plagioklasů či primárních sférolitů nebo sekundárně hydratací skla.

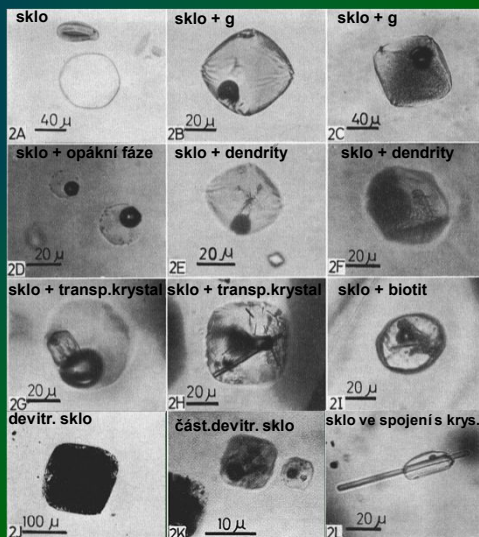
Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Fenokrysty – vrostlice – podle složení taveniny (obsah SiO_2 , K_2O , Na_2O , CaO , FeO , MgO , P_2O_5 , S , H_2O , pO_2 ad.) se objevují často olivín, živec (často ternární), Cpx, Opx, magnetit, apatit, biotit, křemen, amfibol, vzácně zirkon, sulfidy). Ty mají často automorfní vývoj a běžně bývají korodované tavenin (zaoblené hrany a rohy nebo až amébovitě okraje).

Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Inkluze skla – jako součást fluidních inkluzí ve vyrostlících jak v holokrystalických horninách tak ve sklech – umožňují porovnávat složení s reziduálním sklem a modelovat tak vývoj magmatu. Mohou být jedno- i více fázové. Vzácně se objevují jako součást fluidních inkluzí i v horninách s původem ve svrchní plášti (například v plášťových xenolitech). Původ tohoto skla je předmětem diskuzí. Jedním z názorů je, že sklo vzniklo rozkladem amfibolu během transportu k povrchu a prohřátím okolní taveninou (např. Francis 1987) nebo odmišněním od koexistující silikátové nebo karbonátové taveniny (např. Schiano et al. 1994). Další hypotézou je reakce mezi infiltrující bazaltovou taveninou a hostitelským peridotitem vedoucí ke vzniku silikátové reziduální taveniny (např. Zingrebe 1995) nebo parciálním tavením karbonátovým magmatem metasomatizovaného peridotitu (např. Hauri et al. 1993) a některé další.

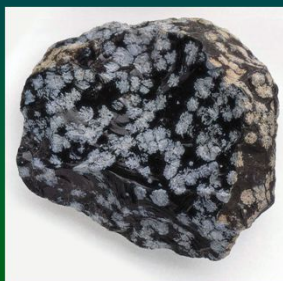

Různé typy inkluzí skla z vyrostlic různých typů vulkanických hornin Japonska (Takenouchi a Imai 1975)

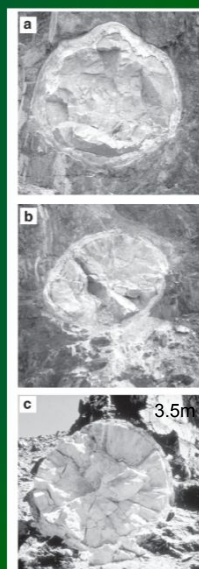
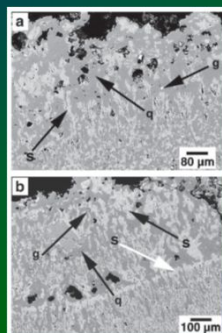
Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

- **sférolity** – většinou do 1cm, vzácně větší, radiálně paprscitá stavba, složení většinou z pyroxenů, HT živců (sanidín), křemene, cristobalitu aj. Sekundární jsou složeny z produktů přeměn (fylosilikáty, albit, zeolity apod.)

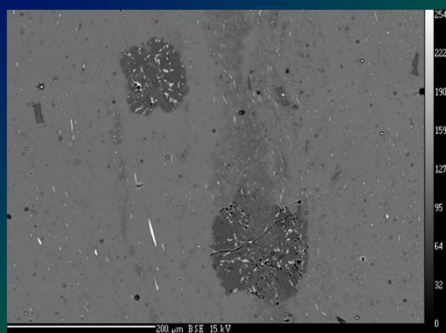
Primární „megaférolity“ ve vitroklastech komplexu Silver Cliff v Colorado (USA), eocén až oligocén jsou holokrystalické, jemnozrné, složené ze sanidínu a křemene a obklopené alteračním lemem obsahujícím montmorillonit a mordenit. Vznikly hned po intruzi ve vysoce nerovnovážném prostředí okolí tavenina obohacená o Ca, Fe, Mg a H₂O, zatímco ve sférolitech především o SiO₂, K₂O a Na, (Smith et al. 2001)

„Vločkový“ obsidián – světlé útvary tvoří sférolity vzniklé při devitrifikaci skla

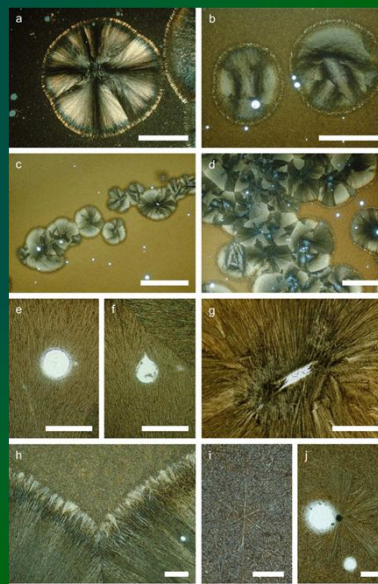

Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

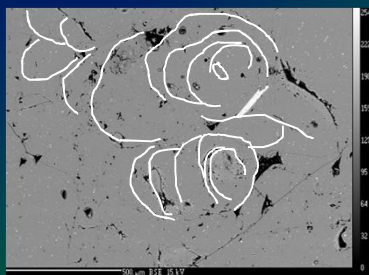
Sférolity v kyselém skle složené z cpx a živců, částečně rozpuštěné ve skle za vzniku „šlírů“.

Sférolity v bazaltoidním skle (hojné Cpx mikrolity) z Pacificko-antarktického vulk. pásma, složené z jehlicovitých Cpx a obsahující plynové bubliny – důkaz vzniku sférolitů při utužení podchlazeného magmatu. (Monecke et al. 2004).

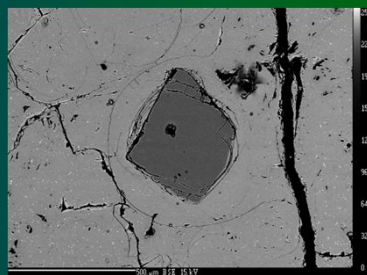

Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Perlit – složen z kulovitých útvarů, často s koncentrickou stavbou, vznikajících někdy kolem fenokrystů či jiných nehomogenit.

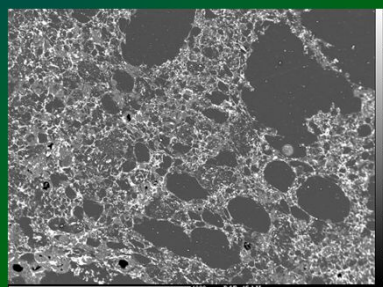

Perlit, Byšta

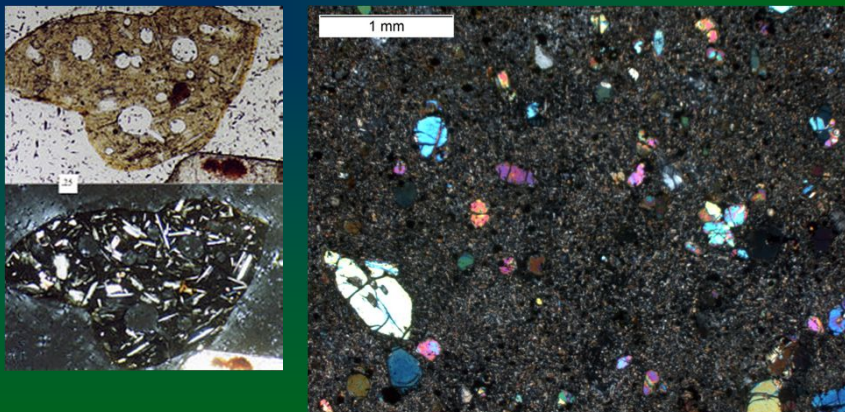
Stupeň proplynění – u pemzy dosahuje takových hodnot (až 90% objemu), že celková hustota je nižší než u vody

Pemza, Liparské ostrovy

Vulkanická skla – mikroskopické vlastnosti - mikrostruktury

Sklo ve formě matrix ve vulkanických horninách – udává se, že proces devitrifikace a hydratace u skel, která tvoří matrix nebo je její součástí, bývá progresivnější, než u homogenních skel stejného složení, což pravděpodobně souvisí s celkovou nehomogenitou vulk. horniny, popřípadě s tím, že jak mirkolity tak fenokrysty často slouží jako krystalizační jádra v procesu rekrystalizace skla (např. Sánchez et al. 2009 nebo Gimeno 2003).

Vulkanická skla – voda a fluida

Voda a plynné látky ve vulkanických sklech

- **Primární voda** v tavenině je zabudovávána do struktury tak, že ionty OH⁻ se naváží na nevázebné kyslíky, další tím vzniklé OH⁻ ionty narušují vazby Si-O-Si, takže při dostatku vody může dojít až k autokatalýze skla.

- Průměrné obsahy vody ve vulkanickém skle se pohybují od 0,00X-0,X %, u kyselých spíše při horní hranici. Převažující formou je OH⁻. S rostoucím obsahem primární vody ve skle roste podíl molekulové vody až na několik %.

$$6 \text{Si}_2\text{O}_5^{2-} + 8 \text{H}_2\text{O} \longrightarrow 2 \text{Si}_4\text{O}_7(\text{OH})_2 + 4 \text{SiO}_2 + 12 \text{OH}^-$$

(Mysen et al. 1980)

Voda a plynné látky ve vulkanických sklech

- Rozpustnost vody je v taveninách přímo úměrná $(P_{\text{H}_2\text{O}})^{1/2}$ a exponenciálně závisí na teplotě, přičemž v bazických sklech s teplotou roste, v kyselých naopak klesá.

- V obou případech však se stoupajícím obsahem H₂O (a alkálií) klesá viskozita

- Rozpustnost plynů je individuální a závisí na mnoha faktorech.

- Např. O₂ je rozpouštěn v závislosti na kvantitě oxidovatelných iontů vody v taveninách a naopak H₂ na množství iontů redukovatelných. Pokud je takových prvků v tavenině nedostatek, dochází k adsorbci fyzikální

- Rozpustnost SO₂ je relativně nízká, v případě rostoucího pO₂ je oxidován na lépe rozpustné SO₃ nebo až SO₄²⁻ ionty. V opačném případě může být redukován až na sulfidy

- Podobně jako u CO₂ klesá rozpustnost SO₂ s rostoucí teplotou a naopak roste s obsahem alkálií. Za vysokých teplot (přes 1450°C) se CO₂ rozpoští ve formě karbonátového komplexu. CO₂ bývá také někdy zodpovědný za vznik nehomogenit ve skle ve smyslu partií bohatých Si (část Al přechází z tetredrické koordinace do oktaedrické).

- U většiny ostatních plynů jde v případě inkorporace do tavenin skla o jev fyzikální (vz. plyny, N₂, aj.) V případě tohoto typu vazby jakéhokoli plynu v tavenině dochází snadno při poklesu tlaku k jeho uvolnění a následně vzniku bublin.

Voda ve vulkanických sklech - sekundární

- proces inkorporace vody do skla se označuje jako **hydratace**. Jeho intenzita a charakter závisí na mnoha faktorech (pT podmínky, složení a typ skla, složení roztoků, čas apod.).
- pT podmínky jsou blízké povrchu, tzn. že u v přírodě se vyskytujících se skel jsou přibližně srovnatelné.
- obecně roste proces uvolňování Si ze skla lineárně, u $\text{Na} > \text{K} > \text{Ca} > \text{Mg}$ nejprve exponenciálně a po určité době lineárně (interdifuze H_3O^+ nebo H^+ ve skle). Je to důsledek dobré pohyblivosti těchto iontů.
- proces účinku H_2O lze vyjádřit rovnicemi podle Doremuse et al. (1983), penetrace je úměrná $t^{1/2}$

- v další fázi dochází k uvolňování Si procesem, víceméně konstantní rychlostí:

- s rostoucím pH roztoků roste rychlost rozpouštění skel (především intenzita rozpouštění skeletu, sítě).
- s rostoucím obsahem Al ve skle klesá schopnost uvolňování Na iontů. Ty jsou v původním skle dvojího druhu (a. silněji vázaný - vyrovnávající nábojový deficit Al^{IV}, b. slaběji vázaný na Si-O).
- Obsah Fe a jeho oxidační stupeň hrají rovněž významnou roli – v případě nepřítomnosti Fe³⁺ je Al síťotvorný a silně vázaný, v opačném případě jako modifikátor vázaný slabě. Podobně slabě je vázáno jako modifikátor Fe²⁺ a naopak síťotvorné Fe³⁺.
- Bouška et al. (1984) předpokládá při hydrataci skla vznik dvou vrstev na povrchu: a) vnější gelovitá vrstva s lepší difúzí a konstantním obsahem vody a alkálií a vnitřní rozpraskaná vrstva hydrosilikátu s proměnlivou konc. alkálií o tloušťce cca 0,2 μm . Mechanickým odnosem vnější vrstvy dochází k postupnému průniku vnitřní vrstvy dále do hloubky a tím k redukci objemu skla (např. u bazaltových skel je tato redukce kolem 0,07 μm /rok při 25 °C, tzn. desítky cm/1 mil. let. S kyselostí skla tato rychlost ještě roste.

Voda ve vulkanických sklech – sekundární nebo primární?

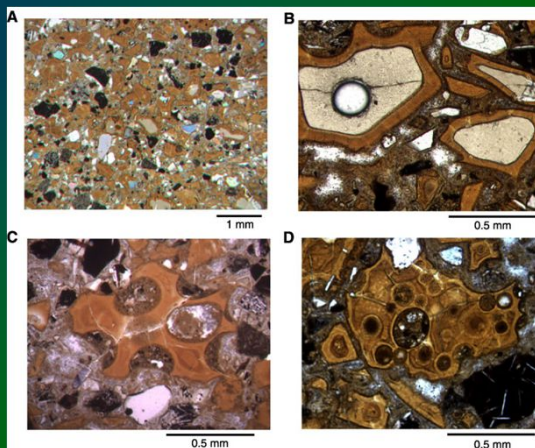
- existují různé názory na původ vody v různých typech především vulkanických skel. Na základě studia $\delta^{18}\text{O}$ dospěli vědci k tomu, že výhradně magmatogenní voda je přítomna ve sklech velice nízkým obsahem. Tzn., že všechna ostatní voda je meteorická a je příčinou hydratace skel. Na druhé straně jsou názory, že i například perlit, jako jedno z nejvíce hydratovaných skel, může vznikat současně s obsidiány pouhým přerozdělením magmatogenní vody v důsledku rozdílných pT podmínek. Při tlaku páry vyšším, než je v okolí dochází ke zpěnění, expandaci skla a vzniku pemzy.

Pemza

Hydratace, destrukce a přeměny vulkanických skel

- Dlouhodobá hydratace způsobuje výrazné strukturální změny. Vzhledem k narušování i nejpevnějších vazeb Si - O umocněným přítomností modifikátorů jsou silně hydratovaná zachovalá skla v přírodě velmi vzácná.
- V případě bazických a intermediálních skel se často setkáme s termínem **palagonitizace**. Jde o proces vzniku tzv. **palagonitu** tj. pórzní horniny, často páskované a nehomogenní stavby, složené ze skla, jílových minerálů, epidotu, zeolitů, karbonátů, Fe oxidů a hydroxidů, Si amorfních hmot aj. Dochází při něm vzápětí po extruzi za relativně vysoké teploty k rozpouštění a hydrataci vulk. skla, místy s jeho opětovným vysrážením nejčastěji v prostředí podmořském, ledovcovém, za spolupůsobení meteorických vod např. na hyaloklastika apod. Sklo takto vzniklé bývá obohaceno o alkálie a naopak relativně obohaceno o Fe, Ti a vodu. Je výrazně náchylnější k devitrifikaci ve srovnání s nehydratovaným sklem, to vyvětluje, proč se nachází relativně mladá, ale zcela devitrifikovaná skla nebo naopak stará, ale nedevitifikovaná skla. (např. Bonatti 1965)

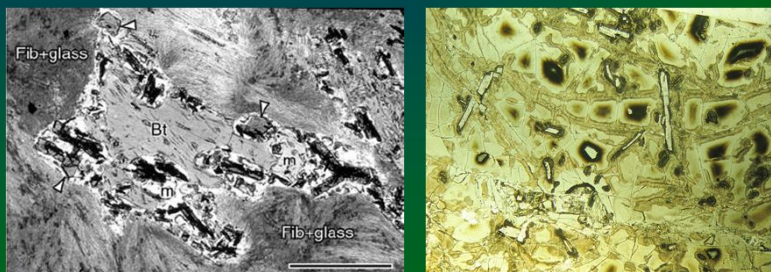

palagonitizovaný vitritický tuf, původ neznámý, procházející světlo, www-dp.tamu.edu/publications

Hydratace, destrukce a přeměny vulkanických skel

- V případě kyselých skel vznikají jako sekundární minerály především zeolity, neboť jsou svým chemickým složením velmi blízké pův. sklu. Přečasným stavem mezi kyselým sklem a zeolitem bývá někdy tzv. hydrogel, ze kterého postupně zeolity krystalují (nejčastěji mordenit ($(Ca, Na_2, K_2)Al_2Si_{10}O_{24} \cdot 7(H_2O)$) nebo klinoptilolit ($(Na, K, Ca)_{2-3}Al_3(Al, Si)_2Si_{13}O_{36} \cdot 12(H_2O)$))
- za spolupůsobení hydrotermálních roztoků vznikají a jiné fáze jako jílové minerály (kaolinit, illit, montmorillonit aj.) Toto je proces vedoucí ke vzniku někdy velmi bohatých ložisek např. montmorillonitu z původně hyaloklastických tufů.

Experimenty – alkáliemi bohaté roztoky zvyšují intenzitu devitrifikace, např. Lofgren (1970) pozoroval při $T = 240-700 \text{ } ^\circ\text{C}$ a tlacích 0,5-4 kb vznik mikropoikilitického křemene, orbikulární mikrostruktury, miarolitické mikrodotiny. Nevznikly ale žádné perlitické stavby (Experimentally Produced Devitrification Textures in Natural Rhyolitic Glass)

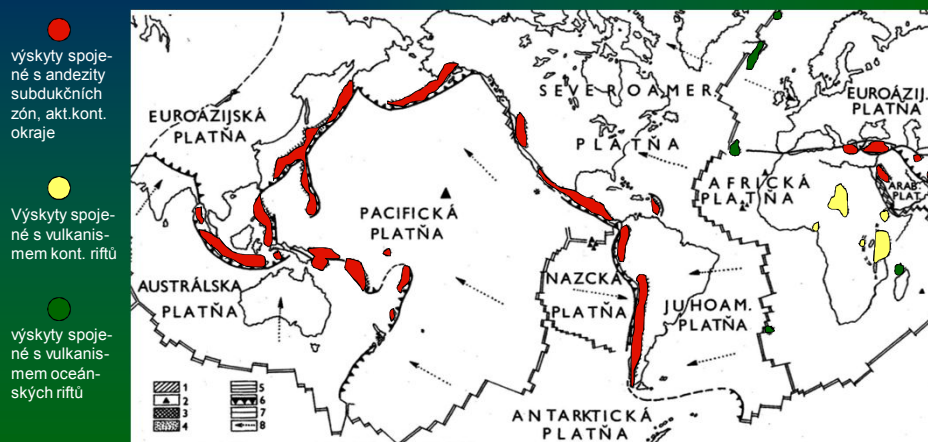
Ze studií alterací vulk. skel vyplývá, že nejčastějšími produkty vzniku jsou fylsilikáty (biotit, jílové minerály, chlority, sericit. Vedlejšími produkty jsou hematit, pyrit, karbonáty, epidot,

Vulkanická skla – klasifikace a výskyty

Klasifikace vulkanických skel, příklady, výskyty

- Vzhledem k relativně nízké stabilitě skel jsou vulkanická skla (a obecně přírodní skla) poměrně málo rozšířená a 99% z výskytů je mladších 65 mil. let. Nejstarší prokazatelná přírodní skla byla nalezena v karbonových ignimbritech (kolem 332Ma) v oblasti Port Stephens v SZ Austrálii (Hamilton 1992, The oldest abundant volcanic glass on Earth Journal of the Geological Society of Australia)

Nejrozsáhlejší výskyty vulkanických skel na Zemi

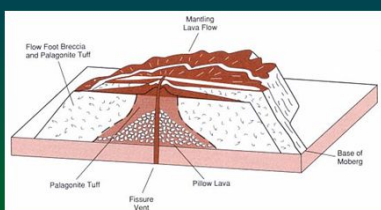

Bouška et al. 1987, upraveno

Klasifikace vulkanických skel, příklady, výskyty

Bazické a intermediální skla – samostatně spíše drobná tělesa (vliv nízké viskozity a jednodušší difuze). Součástí matrix v bazaltech, s rostoucím obsahem Si a K roste viskozita a skla vznikají snáze (př. tholeitové bazalty). Při podmořském vulkanismu tvoří okraje výlevů, na souši jsou často velmi propěněné. Větší výskyty bazických skel jsou známy pouze z Islandu (formace Moberg, pleistocén nebo Havajských ostrovů – skla tholeitických i alkalicko-bazaltových tavenin, recent)

Kyselé skla – samostatně i rozsáhlejší tělesa, často v asociaci s ryolity, jsou známé i prvohorní (Sasko – perm, Zabajkálí – jura, křída), masív Bakkagerdi na Islandu (450km², holocén). Obrovské formace tvořené kyselými skly většinou ve formě hyaloklastitů (ignimbrity) jsou známy ze z. části Mexika (Sierra Madre Occidental, eocén, až 1 km mocnost), v Evropě sz. Sardinie (terciér), řecké ostrovy Milos, Nisiros aj. V oblasti střední a vých. Evropy pak karpatsko-rodopská vulkanická zóna (paleogén až neogén) spojené s andezitovo-ryolitovým vulkanismem. Sem náleží i výskyty z oblasti středního Slovenska (sarmat až panon) nebo vých. Slovenska (baden-sarmat)

Klasifikace vulkanických skel, příklady, výskyty

Jako **obsidiány** jsou označovány skla s obsahem vody v setinách až desítkách % (pravděpodobně primární). Mohou být jak kyselé, tak bazické (někdy termín tachylit, u nás např. Kozákov). Druhé jmenované bývají většinou neprůhledné, v případě, že jsou, označují se někdy jako sideromelany. Termín obsidián pochází od římského badatele Obsia, který jej údajně objevil v Etiopii (Němeček 1974, in Přichystal 2009). Jde o kompaktní, nepřeměněné sklo většinou s nízkou pórovitostí a relativně nízkým obsahem krystalů. Jsou nejčastěji tmavé až černé, vzácně hnědavé, červené nebo zelenavé, výjimečně žlutavé nebo zcela bezbarvé (např. kyselé macusanity z Peru, Ekvádoru).

Marekanit – Superior, Arizona, USA, vyvětráváním vznikají tzv. Apačské slzy

Klasifikace vulkanických skel, příklady, výskyty

Perlit dostal název podle charakteristické odlučnosti, dnes se od obsidiánu odlišuje především množstvím vody (1-10%). Po zahřátí (nad 900 °C) je schopná expandovat. Někdy se vyčleňují primární perlit (H₂O do 5%), které vodu získaly ještě v plastickém stavu a sekundární, které ji získaly již v utuhlém stavu a mohly být původně obsidiány. Barvu mají šedou, nezelenalou, bílou i černou. Často jsou heterogenní s obsahem jiných typů skel, úlomků krystalů, jsou porézní a mají fluidální stavbu. Termín marekanit popisuje horninu složenou z kuliček obsidiánu uzavřených v perlitu (neúplná hydratace).

Smolek je většinou kyselé sklo, s obsahem vody meteorického původu 6-16%, typický je smolný lesk. Jsou šedavé, hnědavé. Někdy vykazuje perlitovou strukturu.

Pemza je typ skla, vznikající extrémním proplyněním, často na povrchu obsidiánových příkrovů. Obsah vody je podobný jako v perlitu, bývá šedavá, žlutavá, červenavá. Pórovitost může dosahovat až 90%.

Perlit – Szabova skala, stf. Slovensko

Perlit – Palháza (Tokajské Vrchy, Maďarsko)

Ostatní přírodní skla

Ostatní přírodní skla - Fulgurit

www.stormblogging.com

Název pochází z latinského *Fulgur* – blesk. Z toho vyplývá, že tento typ skel vzniká za specifických podmínek – při úderu blesku do povrchu zemského. Z doby trvání tohoto jevu lze usoudit, že vznik fulguritů je jev trvající řádově 0,00X sec., přičemž vlivem teploty vzniku mohou přesáhnout i 3000 °C (teplota plazmatu blesku kolem 30000 °C. Mají tvar nepravidelných trubíc, někdy větvených, někdy spirálovitých (vždy pravotočivě – Switzer, Melson 1972). Jejich délka se pohybuje od X cm do 3m (výjimečně více) a šířka od X mm do Xcm. Směrem dolů se obvykle zužují a velmi často obsahují centrální dutinu. Jejich vznik je vysvětlován expanzí plynů (H_2O , CO_2).

www.visionforum.com

www.geology.about.com

Barva fulguritů je nejčastěji hnědá, zelená, šedá až černá. Jsou poměrně značně proplyněné a málokdy fluidální. Fulgurit se někdy rozděluje (např. podle Switzera a Melsona 1972) podle protolitu na písčité fulgurit (vysoký SiO_2), hominové fulgurit (netvoří trubice, ale spíše povlaky a krusty).

Složení skla je proměnlivé, obvykle dochází k mírnému nebohacení o SiO_2 , K_2O . U ostatních složek je poměr fulgurit/protolit proměnlivý, toto vše však nasvědčuje tomu, že docházelo k selektivnímu tavení, resp. odpaření části postiženého protolitu.

Ostatní přírodní skla - Fulgurit

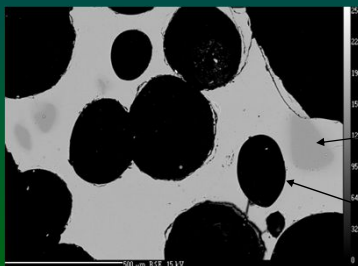
Dva příklady fulguritů a BSE snímky jejich řezy.

Fulgurit z Bedřichovic více bublin, int. zelený (více H_2O , Fe?) v protolitu

Fulgurit ze Sahary hnědošedý, méně bublin, více Ca, Si

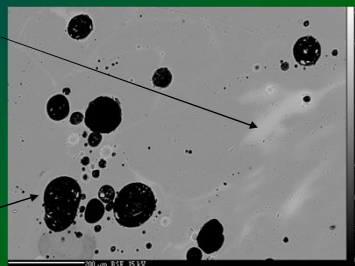

Fulgurit, Bedřichovice

Ca bohatší partie

Si bohatší partie

Bubliny

Fulgurit, Saharská poušť

Pseudotachylit

Jedná se o sklovité hmoty vznikající v zónách intenzivně tlakově namáhaných, podél dislokací v zemské kůře, spolu s projevy drcení, kataklázy a mylonitizace. Při těchto procesech může vlivem frikčního tepla k tavení hornin podél těchto poruch v poměrně úzkých pásmech. Vzniklá hornina může mít vzhled brekciovitý až megabrekciovitý. Samotné sklo je většinou tmavé až černé barvy. Vykazuje znaky ostatních přírodních skel jako obsah novotvořených mikrolitů, porfyrklastů, litoklastů, devitifikace, hydratace apod. Běžné jsou v nich na rozdíl od např. vulkanických skel hojné reliktů původních minerálů protolitu, většinou se známkami natavení.

www.mineral-rock.blogspot.com

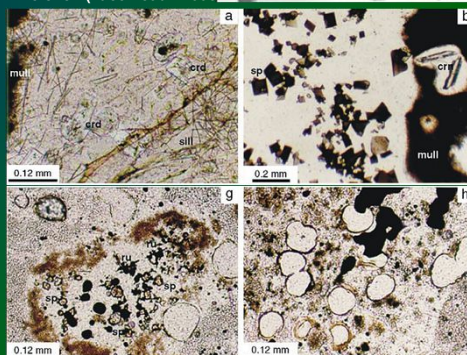

Teploty při vzniku mohou dosahovat i přes 1000 °C při tlaku kolem 5 kbar (např. Maddock 1983) popř. kolem 700 °C a tlaku kolem 7,3 kbar (Clark a Norman 1992). P-T podmínky vzniku pseudotachylitů ovlivňuje rovněž množství H₂O a zásadně složení protolitu.

Buchit, porcelanit

Buchit je specifická hornina s proměnlivým obsahem skla, jejíž vznik se spojuje s kontaktní metamorfózou nebo pyrometamorfózou nejč. psamitů za LP HT podmínek. Teploty, při nichž dochází k tavení pevné horniny nejčastěji vlivem intruze magmatu, hoření uhelných slojí apod. dosahují běžně 1100-1300 °C. Vlivem relativně rychlého utužení nedochází ke krystalizaci a výsledná hornina obsahuje až 90% skla spolu s reliktů pův. minerálů nebo i staveb. Míra tavení a zachování závisí na teplotě magmatu, složení protolitu (obsah minerálů, vody apod.) a délce expozice. Za těchto extrémních podmínek mohou vznikat neobvyklé minerální asociace vč. některých minerálů jinak v přírodě extrémně vzácných jako jsou různé typy ferritů apod. Výsledné asociace jsou např. cordierit + mulit + tridymit + hercynit nebo armalcolit + rutil + ferropseudobrookit nebo melilit + esseneit + anortit + perovskit + srebrodolskit ($\text{Ca}_2\text{Fe}^{3+}_2\text{O}_5$). V případě, že protolitem byl sediment s obsahem org. hmoty, objevuje se grafit. Hornina bývá často velmi nehomogenní, obsahuje plynové bubliny, litoklasty aj. Barva těchto hornin je rovněž proměnlivá (hnědá, šedá až černá, zelenavá apod.)

Silně pórzní Buchit z Želének (Žáček et al. 2005)

Sklo v xenolitech buchitu, Stromboli, Itálie, recent, a) jehlice silimanitu a sloupčky kordieritu, b) krystaly spinelu, kordieritu a mulitu, g) rutil a spinel, h) hojné vesikuly, Salvioli et al. (2005)

Porcelanit

Někdy s můžeme setkat také s termínem **porcelanit**, což je relativně kompaktní, masivní a jemnozrná hornina s lasturnatám lomem. Fediuk (1987) rozlišuje porcelanity vzniklé působením magmatu, o nichž tvrdí, že sklo neobsahují, zatímco porcelanity vzniklé teplem hořících uhelných slojí býva sklo běžně zastoupeno v obsazích X až X0 %. Protolitem bývá většinou jemnozrný sediment (jílovec, slínovec apod.). Má vzhled porcelánu a barvu od světle šedé přes červenavou, nažloutlou apod., často bývá skvrnitý. U nás se vyskytuje porcelanit vzniklý efektem hořících uhelných slojí např. na Mostecku nebo Lounsku (Želénky, Dobříčice aj.)

Odkryv ve zvětralém porcelanitu u Mostu (SUP),
wikipedia.org

Porcelanit z Komně u Uherského Brodu

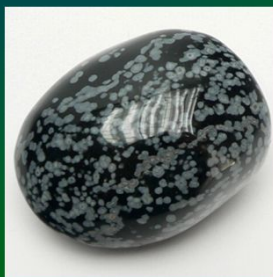
Přírodní skla - využití

Využití přírodních skel

V pravěku byly některé vhodné typy přírodních skel hojně využívány pro výrobu štipané industrie (čepele, škrabadla, drasadla, hroty apod.). Jako nejvhodnější se jevíly různé variety obsidiánu vzhledem k dobré štípatelnosti a mechanickým vlastnostem. V rámci ČR to byly především obsidiány z oblasti východního Slovenska a s. Maďarska. Ze světa známy čepele až 40cm dlouhé.

V dnešní době ozdobné předměty, šperkové kameny z barevně a strukturně atraktivních variet obsidiánu.

Využití přírodních skel

Zásadní význam má studium přírodních skel pro geology, petrology a archeology.

- Často dobře odráží složení mateřského magmatu (nealterovaná, nehydratovaná a nedevitifikovaná skla)
Například poměrně jednotný chemismus bazických skel z prostředí oceánské kůry ukazuje na její vznik parciální anatexí pláště v prostředí MORB popř. srovnávání složení inkluzí skla s reziduálním sklem ukazuje, do jaké míry a jakým procesem prošlo magma v průběhu jeho diferenciace.
- dobře vypovídá a procesech vedoucích k jejich vzniku včetně pT podmínek, rychlosti tuhnutí, kontaminací a procesech vedoucích k jeho přeměnám, degradaci a zániku.

